

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/71/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1514010545
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1514010545.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Tibora Kubíka a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci obžalovanej N. D., pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. a iné, o odvolaniach obžalovanej a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 04.10.2017 sp. zn. 4T/91/2014, na verejnom zasadnutí konanom 25. októbra 2018 takto

rozhodol:

I.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 veta druhá Tr. por. z r u š u j e sa rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 04.10.2017 sp. zn. 4T/91/2014 v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava V z 19.03.2018 sp. zn. 4T/91/2014 v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaná

N. D., nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom R., R. XX, na slobode,

u z n á v a s a z a v i n n ú, ž e

1/ dňa 06.04.2008 v čase o 17.10 hod. v R. riadila osobné motorové vozidlo zn. Škoda 105, EČV: BA-XXXLE po F. ulici v pravom jazdnom pruhu smerom von z mesta a v križovatke s R. ulicou nedodrжала vzdialenosť za pred ňou idúcim vozidlom zn. BMW 318i, EČV: BA-XXXSX, vodičom ktorého bol Hendrien Danasch, ktoré zastavilo a obžalovaná do neho zozadu narazila a následne z miesta nehody odišla, pričom k zraneniu osôb nedošlo a na vozidle zn. BMW 318i, EČV: BA-XXXSX bola spôsobená škoda cca 2.900,- eur a na vozidle zn. Škoda 105, EČV: BA-XXXLE bola spôsobená škoda cca 116,- eur, pričom obžalovaná sa uvedeného konania dopustila napriek tomu, že jej bola uložená sankcia zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 12 mesiacov, a to rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu Bratislava II zo dňa 17.07.2007, č. k. ORP-982/OBCP-2007-V-II s právoplatnosťou dňa 17.07.2007 a takisto jej bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 2 roky - trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 4T/185/2007, právoplatným dňa 06.11.2007 a na dobu 18 mesiacov - trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 2T/31/2007, právoplatným dňa 28.12.2007,

2/ napriek rozhodnutiu Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave II sp. zn. ORP-XXX/OBCP-XXXX-V-II zo dňa XX.XX.XXXX o priestupku, ktorým bola uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. b/ zák. č. 372/90 Zb. o priestupkoch a okrem iného jej bola uložená aj sankcia zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 12 (dvanásť) mesiacov, t. j. v období od 17.07.2007 do 17.07.2008 a ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 17.07.2007 a napriek trestnému rozkazu Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2T/31/2007 zo dňa 03.12.2007, ktorým bola uznaná za vinnú zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. a za to bola odsúdená na trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok, ktorého výkon bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní

15 (pätnásť) mesiacov a súčasne jej bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 18 (osemnásť) mesiacov, t. j. v období od 28.12.2007 do 28.06.2009 a ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.12.2007,

dňa 12.04.2008 v presne nezistenom čase od 18.25 hod. do 18.50 hod. v R., v mestskej časti A. z parkoviska oproti L. v A. pri predajni potravín N. po uliciach R., D. I. aleji a IJK. v smere na mestskú časť W. viedla osobné motorové vozidlo zn. Ford Fiesta, EČV: R na čo po odstavení vozidla pri dome č. XX na B. ulici prestúpila do ďalšieho osobného motorového vozidla, ktoré viedol jej známy G. H. a v ktorom bola po prenasledovaní a zastavení vozidla príslušníkom PZ nstržm. D. F. obmedzená na osobnej slobode a predvedená na Obvodné oddelenie PZ Petržalka - juh,

3/ dňa 02.04.2009 v čase o 14.15 hod. jazdila na osobnom motorovom vozidle zn. Honda Civic, červenej farby, ev. č.: AÖ CD XXX (D) v R. - A. po R. ulici, pričom bola zastavená a kontrolovaná hliadkou Obvodného oddelenia PZ Bratislava - A., kde pri kontrole bolo zistené, že obvinená viedla motorové vozidlo napriek tomu, že nebola držiteľom žiadneho vodičského oprávnenia a následne lustráciou bolo zistené, že obvinená na základe trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II č.k.: 4T 185/07 zo dňa 15.10.2007, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 06.11.2007 bola odsúdená k trestu odňatia slobody na 11 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 2 roky a zároveň jej bol uložený aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkého druhu na 2 roky,

4/ dňa 15.06.2008 v čase o 15.00 hod. v obci N. M. riadila osobné motorové vozidlo zn. Škoda Pick up, ev.č.: BA-XXX GB, kedy bola zastavená a kontrolovaná hliadkou KDI KR PZ Bratislava, kde počas kontroly nemala u seba vodičský ani občiansky preukaz a policajti pri kontrole poskytla namiesto svojich údajov meno a osobné údaje svojej sestry C. D., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom R. XX, R., pričom neskôr pri dokumentácii priestupku bolo zistené, že obvinená riadila vozidlo aj napriek tomu, že vedela, že má rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu Bratislava II pod č.k. ORP- XXX/OBCP-XXXX-V-II, právoplatným dňa 17.07.2007 okrem iného uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 12 mesiacov, t.j. od 17.07.2007 do 17.07.2008, taktiež trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV pod č.k.: 2T 31/07 právoplatným dňa 28.12.2007 okrem iného uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá v trvaní 18 mesiacov, t.j. od 28.12.2007 do 28.06.2009 a taktiež trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II pod č.k.: 4T 185/07 právoplatným dňa 06.11.2007 okrem iného uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na 2 roky, t. j. od 06.11.2007 do 17.07.2010,

5/ v čase okolo 01.40 hod. dňa 14.05.2009 v Bratislave na Trnavskej ceste v smere von z mesta, kedy bola kontrolovaná hliadkou polície PMJ PZ Bratislava, viedla motorové vozidlo Škoda Fábria EVČ: ZA-821DI aj napriek tomu, že má rozhodnutím Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 4T/185/07 zo dňa 15.10.2007 právoplatným dňa 06.11.2007 uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu 2 roky do dňa 06.11.2009,

t e d a

v bodoch 1/ až 5/

marila výkon rozhodnutia súdu a iného štátneho orgánu tým, že vykonávala činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu a iného štátneho orgánu o zákaze činnosti,

č í m s p á c h a l a

v bodoch 1/ až 5/

pokračovací prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák.

Za to sa

o d s u d z u j e

podľa § 323 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 41 ods. 2, ods. 3, § 42 ods. 1 Tr. zák. k spoločnému a súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák sa obžalovaná pre výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd ukladá obžalovanej trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d/, § 74 ods. 1 Tr. zák. súd ukladá obžalovanej ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 41 ods. 3, § 42 ods. 2 Tr. zák. z r u š u j e s a

- výrok o vine a treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II zo 06.02.2012 sp. zn. 4T/117/2011, právoplatný 06.03.2013, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad,
- výrok o vine a treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II z 11.09.2013 sp. zn. 5T/117/2013, právoplatný 05.10.2013, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad,
- výrok o vine a treste rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 05.02.2014 sp. zn. 1T/2/2014, právoplatný 05.02.2014, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad,
- výrok o vine ohľadom skutku v bode 2/ rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 09.09.2015 sp. zn. 4T/91/2014, právoplatný 11.09.2015, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

II.

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovanej N. z a m i e t a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 04.10.2017 sp. zn. 4T/91/2014 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava V z 19.03.2018 sp. zn. 4T/91/2014 bolo rozhodnuté nasledovne:

„Obžalovaná N. D., nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom R. XX, R., ktorá bola uznaná vinnou rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 09.09.2015 sp. zn. 4T/91/2014, ktorý nadobudol právoplatnosť 11.09.2015, pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. a iné, bola

odsúdená

podľa § 323 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, písm. n/, § 37 písm. h/, písm. m/, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e/ Tr. zák. k úhrnnému a súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 2 roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bola obžalovaná zaradená na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. bol obžalovanej uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 4 roky.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. bolo obžalovanej uložené aj ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. sa súčasne zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 05.02.2014 sp. zn. 1T/2/2014, právoplatný toho istého dňa a trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava II zo dňa 06.02.2012 sp. zn. 4T/117/2011, právoplatný dňa 06.03.2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, a vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podali odvolania obžalovaná N. D. a prokurátor.

Obžalovaná N. D. podané odvolanie písomne odôvodnila prostredníctvom zvoleného obhajcu. V tomto odôvodnení odvolania zdôraznila, že trest, ktorý jej bol uložený okresným súdom považuje za neprimerane prísny. Poukázala na skutočnosť, že súd prvého stupňa vo výroku o treste zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo dňa 05.02.2014 sp. zn. 1T/2/2014 a trestný rozkaz Okresného súdu

Bratislava II zo dňa 06.02.2012 sp. zn. 4T/117/2011 a súčasne jej bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov so zaradením na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Vyslovila názor, že takto uložený trest, ktorý už sčasti vykonala, by bol primeraný a dostačujúci aj pre skutky, pre ktoré bola uznaná vinnou rozsudkom súdu I. stupňa zo dňa 09.09.2015. Skutky, ktoré spáchala sa odohrali dňa 15.06.2008 a 02.01.2009. Od spáchania týchto skutkov uplynula už pomerne dlhá doba. V súčasnosti žije usporiadaným životom a riadne pracuje. Prostriedky na obživu si zadovážuje prácou. Svoju kriminálnu minulosť už zanechala, čo je zrejmé aj z odpisu registra trestov. Celkovo bola vo výkone trestu 3 roky a 5 mesiacov. Skúšobná doba podmieneného prepustenia z výkonu trestu jej bola určená v trvaní 3 roky a táto jej končí 17.12.2017. Posledné skutky v napadnutom rozsudku úprimne oľutovala. Má za to, že v tomto prípade by bolo spravodlivé, keby súd upustil podľa § 44 Tr. zák. od uloženia súhrnného trestu alebo od uloženia ďalšieho trestu. Záverom navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Alternatívne navrhla, aby odvolací súd po zrušení napadnutého rozsudku sám rozhodol spôsobom, že upustí od potrestania.

Prokurátor v dôvodoch podaného odvolania v prvom rade konštatoval, že v posudzovanej veci pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností nebol rovnaký, ale u obžalovanej prevažoval pomer priťažujúcich okolností (§ 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák.) nad poľahčujúcimi (§ 36 písm. l/ Tr. zák.) a v takomto prípade mal okresný súd postupovať podľa § 38 ods. 4 Tr. zák., t. j. mal zvýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Pri správnom zohľadnení pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností mal súd prvého stupňa ukladať trest odňatia slobody v sprísnenej trestnej sadzbe od štyroch rokov a ôsmich mesiacov do osem rokov. Prokurátor v ďalšom rade vytkol okresnému súdu to, že pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu aplikoval ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák., teda ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu, hoci v posudzovanej veci neboli na takýto postup splnené zákonné podmienky. Okolnosti prípadu neboli v posudzovanej veci ničím výnimočné alebo mimoriadne, ani žiadnym spôsobom, významom alebo intenzitou nevybočovali z radu obvyklých prípadov takýchto trestných činov. Práve naopak, obžalovaná N. D. sa v kritickom čase dopustila závažného násilného konania a to voči príslušníkovi Policajného zboru, teda voči verejnému činiteľovi, ktoré bolo právne kvalifikované ako zločin útoku na verejného činiteľa, v súbehu s ďalším jej konaním, právne kvalifikovaným ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia. Týchto konaní sa obžalovaná dopustila v čase plynutia skúšobnej doby dvoch podmienených odsúdení, ktoré boli uložené trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 4T/185/2007 zo dňa 15.10.2007 a trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2T/31/2007 zo dňa 03.12.2007 a to dokonca v čase, keď bola súdmi opakovane odsúdená pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia. Pri posudzovaní splnenia podmienok na použitie zmierňovacieho ustanovenia môžu absenciu mimoriadnych okolností prípadu zastupiteľne nahradiť mimoriadne pomery páchatel'a, ktoré sa týkajú hodnotenia jeho osoby, vrátane posúdenia, ako bude trest odňatia slobody pôsobiť na konkrétneho páchatel'a. Ako však vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, obžalovaná bola doteraz dvanásťkrát súdne trestaná pre rôznu, najmä majetkovú trestnú činnosť a pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia a to dokonca aj na území Spolkovej republiky Nemecko a Rakúskej republiky. Trestnej činnosti vo vzťahu ku ktorej okresný súd dňa 04.10.2017 rozhodol, sa dopúšťala v čase, keď bola závislá od drog (pervitínu), ako to konštatovali aj znalci z odvetvia psychiatrie v záveroch znaleckého posudku. Dokonca obžalovaná pred príslušníkmi Policajného zboru a pred orgánmi činnými v trestnom konaní na začiatku trestného stíhania vystupovala ako jej sestra C. D., čo malo za následok, že vyšetrovateľ PZ dňa 13.04.2008 vzniesol C. D. obvinenie pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. a pre pokus zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 14 ods. 1 k § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. Trestné stíhanie voči C. (H.) D. trvalo až do dňa 21.07.2011, kedy bolo postupom podľa § 215 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zastavené. Súd I. stupňa síce v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že obžalovaná sa medzičasom riadne zamestnala, žije riadny život a nedopúšťa sa trestnej činnosti, ale opäť nejde o také pomery páchatel'a, ktoré by mohli byť označené ako mimoriadne, výnimočné, neobvyklé, zriedkavé, zvláštne, prípadne jedinečné. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám rozhodol vo veci rozsudkom tak, že obžalovanej podľa § 323 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 4, § 36 písm. l/, § 3 písm. h/, písm. m/, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. uloží úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby a podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. obžalovanú zaradí na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. obžalovanej uloží aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu štyri roky a napokon podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zruší vo výroku o treste rozsudok Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1T/2/2014 zo dňa 05.02.2014 a trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 4T/117/2011 zo dňa 06.02.2012, ako aj všetky

ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaniach obžalovanej N. D. a prokurátora, nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnila obžalovaná N. D., jej obhajca a prokurátor krajskej prokuratúry. Verejného zasadnutia sa nezúčastnil poškodený G. D. F., ktorý doručenie mal riadne vykázané, pričom svoju neúčasť žiadnym spôsobom neospravedlnil. Krajský súd vykonal verejné zasadnutie aj bez prítomnosti tohto poškodeného, keďže takémuto postupu nebránili žiadne zákonné prekážky.

Na tomto verejnom zasadnutí krajský súd podľa § 326 ods. 5 Tr. por. s použitím § 269 Tr. por. doplnil dokazovanie prečítaním podstatného obsahu súdneho spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 4T/117/2011.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom sa v plnom rozsahu pridrižoval písomne podaného odvolania prokurátorom okresnej prokuratúry a navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a obžalovanej uložil primeraný súhrnný trest odňatia slobody v rámci základnej trestnej sadzby tak, ako je to uvedené v písomne podanom odvolaní prokurátora. Súčasne zvýraznil, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky, aby bolo aplikované ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu.

Obhajca obžalovanej na verejnom zasadnutí uviedol, že sa pridrižava písomne podaného odvolania a preto navrhuje, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám rozhodne spôsobom, že upustí od uloženia súhrnného trestu. Obhajca zároveň predložil vyjadrenie zamestnávateľa obžalovanej, ktoré založil aj do súdneho spisu. Dodal, že obžalovaná bola vo výkone trestu na dobu troch rokov a piatich mesiacov, teraz žije usporiadaným životom, riadne pracuje, o čom svedčí aj vyjadrenie zamestnávateľa.

Obžalovaná N. D. na verejnom zasadnutí sa pripojila k ústnemu prednesu svojho obhajcu. Zopakovala, že teraz žije usporiadaný život, dokonca je ochotná podrobiť sa liečeniu.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.) primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., pričom zistil, že iba odvolanie prokurátora je čiastočne dôvodné.

Úvodom treba uviesť, že okresný súd pôvodne rozhodol odsudzujúcim rozsudkom z 09.09.2015 sp. zn. 4T/91/2014, ktorým obžalovanú N. D. uznal za vinnú pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Tr. zák. (v bode 1/) a pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako je uvedené v tomto citovanom rozsudku. Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanej podľa § 323 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, písm. n/, § 37 písm. h/, písm. m/, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bola obžalovaná zaradená na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. bol obžalovanej uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 3 roky. Podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. okresný súd obžalovanej uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol súčasne zrušený výrok o treste rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Ntc/15/2012 zo dňa 12.12.2012 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Úrto/1/2013 zo dňa 30.01.2013, ktorým bol uznaný rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň sp. zn. 083Hv34/12x zo dňa 04.04.2012, právoplatný dňa 10.04.2012, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Na základe dovolania ministra spravodlivosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, rozsudkom z 18.01.2017 sp. zn. 3 Tdo 49/2016 rozhodol tak, že podľa § 386 ods. 1 Tr. por. z dôvodu uvedeného ustanovením § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z

09.09.2015 sp. zn. 4T/91/2014 a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 42 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák. v prospech obžalovanej N. D.. Podľa § 386 ods. 2 Tr. por. rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 09.09.2015 sp. zn. 4T/91/2014 vo výroku o treste obžalovanej N. D. bol zrušený. Boli zrušené aj ďalšie rozhodnutia na zrušený rozsudok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 388 ods. 1 Tr. por. bolo Okresnému súdu Bratislava V prikázané, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Súd prvého stupňa v intenciách rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18.01.2017 sp. zn. 3 Tdo 49/2016 doplnil dokazovanie prečítaním podstatného obsahu súdnych spisov Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 5T/117/2013 a Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1T/2/2014 a tiež prečítal odpis registra trestov na obžalovanú vyžiadaný súdom dňa 03.10.2017 a napokon rozhodol napadnutým rozsudkom.

Ako už bolo konštatované, Krajský súd v Bratislave na podklade odvolaní obžalovanej N. D. a prokurátora preskúmal rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 04.10.2017 sp. zn. 4T/91/2014 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava V z 19.03.2018 sp. zn. 4T/91/2014 a zistil, že odvolanie prokurátora je dôvodné iba čiastočne a odvolanie obžalovanej vôbec nie je dôvodné.

Odvolací súd z pripojeného spisového materiálu zistil, že na obžalovanú N. D. prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II pod sp. zn. 3 Pv 1256/09 zo dňa 06.10.2011 podal obžalobu pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. Táto vec na Okresnom súde Bratislava II sa viedla pod sp. zn. 4T/117/2011, pričom odvolací súd ďalej zistil, že obžalovaná bola trestným rozkazom tohto súdu zo dňa 06.02.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.03.2013, uznaná za vinnú z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., pričom tento skutok mala spáchať dňa 14.05.2009 v Bratislave, na tom skutkovom základe, ako je uvedené v citovanom trestnom rozkaze. Za uvedený prečin bol jej uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 2 roky. Zároveň bol obžalovanej uložený i trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkého druhu vo výmere 2 roky.

Krajský súd ďalej zistil, že na obžalovanú N. D. prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II pod sp. zn. 2 Pv 434/2010 zo dňa 09.09.2013 podal obžalobu pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. Táto vec na Okresnom súde Bratislava II sa viedla pod sp. zn. 5T/117/2013 a obžalovaná bola trestným rozkazom tohto súdu zo dňa 11.09.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 05.10.2013, uznaná za vinnú z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., pričom tento skutok mala spáchať dňa 06.04.2008 v Bratislave, na tom skutkovom základe, ako je uvedené v citovanom trestnom rozkaze. Okresný súd napokon rozhodol podľa § 44 Tr. zák. a u obžalovanej upustil od uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k trestnému rozkazu Okresného súdu Bratislava II zo 06.02.2012 sp. zn. 4T/117/2011 a vo vzťahu k rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12.12.2012 sp. zn. 1Ntc/15/2012, keďže pokladal tresty uložené týmito skoršími rozhodnutiami za dostatočné z hľadiska tak ochrany spoločnosti, ako aj nápravy páchatelky.

Krajský súd napokon zistil, že ohľadom obžalovanej N. D. prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava V pod sp. zn. 4 Pv 55/09 zo dňa 07.01.2014 podal návrh na schválenie dohody o vine a treste, pre dva skutky právne kvalifikované ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. Táto vec na Okresnom súde Bratislava V sa viedla pod sp. zn. 1T/2/2014. Rozsudkom tohto súdu z 05.02.2014 bola schválená dohoda o vine a treste uzatvorená medzi prokurátorom a obžalovanou v tom znení, že obžalovaná N. D. bola uznaná za vinnú z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., pričom prvý skutok mala spáchať dňa 02.01.2009 v Bratislave a druhý skutok dňa 15.06.2008 v obci N. M., na tom skutkovom základe, ako je uvedené v citovanom rozsudku. Obžalovanej bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň bol obžalovanej uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu po dobu 4 roky. Súčasne bol zrušený výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 4T/117/2011 zo dňa 06.02.2012, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia, na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili význam.

V danom prípade odvolací súd skúmal, či boli alebo neboli splnené zákonné podmienky zakotvené v § 122 ods. 10 Tr. zák. na kvalifikovanie činu z 06.04.2008 (skutku v bode 1/ tohto rozsudku), činu z

12.04.2008 (skutku v bode 2/ tohto rozsudku), činu z 02.04.2009 (skutku v bode 3/ tohto rozsudku), činu z 15.06.2008 (skutku v bode 4/ tohto rozsudku) a činu z 14.05.2009 (skutku v bode 5/ tohto rozsudku) ako jedného pokračovacieho trestného činu.

Podľa § 122 ods. 10 Tr. zák. za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatela spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatela spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky.

Vyššie uvedené čiastkové útoky boli spáchané v Bratislavskom kraji, možno teda hovoriť o miestnej súvislosti. Jedná sa aj o časovú súvislosť, nakoľko všetky útoky boli spáchané v čase od 06.04.2008 do 14.05.2009. Majú tiež rovnaký spôsob vykonania, keďže ide o rovnakú skutkovú podstatu trestného činu. Napokon majú tú istú subjektívnu súvislosť, ktorá je daná jednotiacim zámerom obžalovanej. Rovnako je splnená formálna podmienka upravená ustanovením § 122 ods. 13 Tr. zák., keďže k spáchaniu týchto všetkých čiastkových útokov došlo pred tým, než bolo obžalovanej oznámené vznesenie obvinenia za jeden z čiastkových útokov.

S poukazom na tieto zistenia, odvolací súd uzatvára, že čiastkový útok zo dňa 06.04.2008 vymedzený vo výrokovej časti trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II z 11.09.2013 sp. zn. 5T/117/2013, čiastkový útok zo dňa 12.04.2008 vymedzený v rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 09.09.2015 sp. zn. 4T/91/2014 (išlo o skutok v bode 2/), čiastkové útoky z 15.06.2008 a 02.01.2009 vymedzené rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 05.02.2014 sp. zn. 1T/2/2014 a čiastkový útok z 14.05.2009 vymedzený vo výrokovej časti trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II zo 06.02.2012 sp. zn. 4T/117/2011, tvoria jeden skutok, ktorý je potrebné právne kvalifikovať ako pokračovací prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák.

Odvolací súd preto obžalovanú N. D. uznal za vinnú pre čiastkový útok z 06.04.2008 (skutok v bode 1/ tohto rozsudku), pre čiastkový útok z 12.04.2008 (skutok v bode 2/ tohto rozsudku), pre čiastkový útok z 02.04.2009 (skutok v bode 3/ tohto rozsudku), pre čiastkový útok z 15.06.2008 (skutok v bode 4/ tohto rozsudku) a pre čiastkový útok z 14.5.2009 (skutok v bode 5/ tohto rozsudku) a toto protiprávne konanie obžalovanej právne kvalifikoval ako pokračovací prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák.

Nadriadený súd napokon túto časť odôvodnenia uzatvára tak, že v posudzovanej trestnej veci došlo k porušeniu Trestného zákona v neprospech obžalovanej N. D., čo malo za následok zrušenie napadnutého rozsudku nielen do výroku o treste (t. j. odsudzujúceho rozsudku zo dňa 04.10.2017), ale aj zrušenie pôvodného odsudzujúceho rozsudku zo dňa 09.09.2015, čo do výroku o vine ohľadom skutku v bode 2/, bez ohľadu na to, či o všetkých týchto popísaných skutočnostiach mal alebo nemal vedomosť prvostupňový súd v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku.

V tomto kontexte preto treba konštatovať, že napadnutý rozsudok vo výroku o treste bol uložený v rozpore s ustanovením § 42 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. Obžalovanej sa mal ukladať nielen súhrnný trest (a to vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 09.09.2015 sp. zn. 4T/91/2014 ohľadom skutku v bode 1/), ale zároveň aj spoločný trest, avšak zo strany súdu prvého stupňa k takémuto postupu nedošlo. Navyše krajský súd zistil aj ďalšie pochybenia okresného súdu vo výroku o treste, spočívajúce v nesprávnom ustálení poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, v nedôvodnej aplikácii ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu, čím sa stal trest uložený súdom I. stupňa, nielen trestom neprimerane miernym, ale aj trestom uloženým v rozpore s Trestným zákonom. Tieto všetky zistenia odvolacieho súdu sa napokon stali apelačnými dôvodmi na zrušenie výroku o treste napadnutého rozsudku (§ 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/ Tr. por.).

Okresný súd pochybil, keď obžalovanej priznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr. zák. spočívajúcu v tom, že obžalovaná napomáhala pri objasňovaní trestnej činnosti. Súd I. stupňa totiž prehliadol, že táto poľahčujúca okolnosť je založená na aktívnej spolupráci páchatela pri objasňovaní svojej trestnej činnosti. Vyžaduje sa aktívna účasť páchatela pri vyšetrowaní trestnej činnosti, a to najmä vo forme uvádzania dôkazov, ktoré slúžia na objasnenie skutkových okolností daného trestného činu a jej hodnotenie je závislé od toho, do akej miery páchatel sám svojim prístupom participuje na objasnení

trestného činu. Hoci obžalovaná N. D. na hlavnom pojednávaní urobila vyhlásenie o priznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., toto samotné priznanie obžalovanej nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n/ Tr. zák.

Prvostupňový súd v ďalšom rade pochybil, keď obžalovanej priznal prirážajúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., t. j. spáchala viac trestných činov, hoci túto istú okolnosť zohľadnil v jej neprospech pri použití tzv. asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., nakoľko jeden zo zbiehajúcich trestných činov bol zločinom. Súd prvého stupňa opomenul aplikovať ustanovenie § 38 ods. 1 Tr. zák. so zreteľom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1/2011, podľa ktorého spáchanie zbiehajúceho sa trestného činu sa v súlade so zásadou "ne bis in idem", vyjadrenou v § 38 ods. 1 Tr. zák. nepoužije ako prirážajúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., ak by išlo zároveň o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2 Tr. zák.).

Bolo tiež potrebné prisvedčiť odvolacím námietkam prokurátora, že v danej trestnej veci neboli splnené zákonné podmienky na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 Tr. zák. Aj táto skutočnosť bola jedným z apelačných dôvodov zrušenia výroku o treste v napadnutom rozsudku.

Podľa § 39 ods.1 Tr. zák. ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že za pomery páchatel'a sa považujú okolnosti, ktoré sa týkajú jeho osoby, nesúvisia so spáchaným trestným činom, avšak môžu ovplyvniť úvahy o treste. V podstate ide o rodinné a osobné pomery, ktoré existujú nie v čase spáchania skutku, ale v čase rozhodovania o treste. Ide napríklad o nepriaznivý zdravotný stav páchatel'a, starostlivosť o početnú rodinu, kde je jediným živiteľom a podobne. Žiadne takéto, prípadne iné výrazné okolnosti, ktoré by umožňovali postup podľa § 39 ods.1 Tr. zák. však neboli zistené počas celého trestného stíhania. K uvedenému je potrebné dodať, že priznanie sa obžalovanej k spáchaniu trestných činov, jej oľutovanie, či aj vedenie riadneho života po spáchaní predmetných skutkov, nemožno mechanicky považovať za okolnosti predpokladané ustanovením § 39 ods.1 Tr. zák. Ide totiž o bežne sa vyskytujúce okolnosti, ktoré môžu mať (a zväčša aj majú) vplyv na uloženie trestu, avšak len v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby. Navyše ani prísnosť (tvrdosť) zákonom stanovenej trestnej sadzby nemôže byť sama o sebe okolnosťou, ktorá by odôvodňovala uloženie trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby (primerane judikatúra R 24/1966 - III). To, že sa obžalovaná priznala k spáchaným trestným činom, resp. po spáchaní trestnej činnosti viedla usporiadaný život a riadne sa zamestnala, tak ako to uvádza súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, celkom určite nie je možné považovať za mimoriadne, či výnimočné okolnosti prípadu, či pomery páchatel'ky, ktoré by opodstatňovali uloženie trestu obžalovanej pod zákonom stanovenú trestnú sadzbu, nakoľko ide o bežné poľahčujúce okolnosti. V tomto smere odvolací súd pripomína, že ustanovenie § 39 Tr. zák. je nazvané „mimoriadne zníženie trestu“ z čoho možno vyvodiť, že ho možno aplikovať len pri ojedinelých (výnimočných, či mimoriadnych) okolnostiach, ktoré sa vymykajú z inak bežne sa vyskytujúcich okolností prípadu, či pomerov páchatel'a.

Pre úplnosť odvolací súd konštatuje, že ani okolnosti prípadu nesvedčia tomu, že by práve v nich mohla byť vzhliadnutá možnosť na postup podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. Odvolací súd upozorňuje, že v danej trestnej veci obžalovaná spáchala jednak závažnú trestnú činnosť so zbraňou (zločin útoku na verejného činiteľa), jednak spáchala trestnú činnosť (prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia), ktorá mala pokračovací charakter a trvala pomerne dlhú dobu (od 06.04.2008 do 14.05.2009). Nie je bez významu ani to, že súdnej trestnej činnosti sa dopúšťala v čase, keď bola závislá od drog (pervitínu), ako to konštatovali aj znalkyne z odvetvia psychiatrie v záveroch znaleckého posudku. Navyše obžalovaná N. D. pred orgánmi prípravného konania vystupovala ako C. D. (išlo o jej sestru), čo malo za následok, že orgány činné v trestnom konaní najskôr vzniesli obvinenie pre zločin útoku na verejného činiteľa na jej sestru C. D., čo sa neskôr muselo napraviť a všetko dať na pravú mieru. Nič z uvedených skutkových okolností nemožno vykladať v prospech obžalovanej, teda spôsobom, ktorý by odôvodňoval uloženie trestu odňatia slobody pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby.

Vzhľadom k uvedenému považuje odvolací súd postup súdu prvého stupňa, ktorý ukladal obžalovanej trest za použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. za nesúladný s Trestným zákonom, nakoľko na takýto postup neboli splnené zákonné podmienky vyžadované vyššie citovaným ustanovením.

Pre úplnosť krajský súd dodáva, že si je vedomý zjednocujúceho stanoviska Najvyššieho súdu SR č. 44, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 5/2017 v zmysle ktorého, môže súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine postupovať analogicky podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. (teda podľa ustanovenia týkajúceho sa mimoriadneho zníženia trestu pri dohode o vine a treste). Takýto postup súdu však nie je obligatórny, t. j. predmetné stanovisko nie je možné chápať tak, že súd musí povinne ukladať trest pod zákonom stanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby vždy, keď obžalovaný urobí vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. a už vôbec ho nie je možné chápať tak, že v prípade vyhlásenia viny zo strany obžalovaného musí byť ukladaný trest nespojený s výkonom trestu odňatia slobody. Rovnako tak predmetné stanovisko neznamená, že súd by mal pri ukladaní trestu rezignovať na zákonné kritériá určovania druhu a výmery trestu uvedené v ustanovení § 34 ods. 4 Tr. zák. Priznanie obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti nie je možné preceňovať a izolovane z neho vyvodzovať nutnosť mimoriadneho zníženia trestu pod zákonom stanovenú trestnú sadzbu v každej jednotlivjej trestnej veci. Uvedené vyplýva aj z toho, že pri určovaní druhu a výmery trestu je nutné vždy prihliadnuť aj na zavinenie obžalovaného, následok trestného činu, spôsob spáchania trestného činu (napríklad jeho pokračovací charakter) a podobne. Tieto ostatné zákonné kritériá uvedené v ustanovení § 34 ods. 4 Tr. zák. môžu vo svojom súhrne prevážiť nad priznaním sa obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti a spôsobiť nutnosť ukladať obžalovanému trest odňatia slobody v zákonom stanovenej trestnej sadzbe, prípadne aj v jeho nepodmienečnej forme a to aj napriek tomu, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil vinu zo spáchania trestnej činnosti uvedenej v obžalobe. O takýto prípad išlo aj v posudzovanom prípade.

V neposlednom rade odvolací súd zvyrazňuje, že podľa právnej teórie je potrebné ukladať súhrnný trest v takom prípade, ak páchatel'a odsudzuje za taký trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom I. stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Vtedy je mimoriadne dôležité správne ustáliť, ktoré z viacerých odsúdení daného páchatel'a je tým odsudzujúcim rozhodnutím, s ktorým tvorí súbeh a taktiež je potrebné ustáliť časovú hranicu, kedy o súbeh ešte ide a kedy ide už o recidívu. Všetky skutky musia byť totiž spáchané predtým, než bol vyhlásený prvý odsudzujúci rozsudok, resp. trestný rozkaz pre iný trestnú činnosť páchatel'a. V danej trestnej veci odvolací súd poukazuje, že prvým iným odsudzujúcim rozhodnutím je trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava II zo dňa 06.02.2012 sp. zn. 4T/117/2011.

Podľa § 353 ods. 6, veta druhá Tr. por. účinky spojené s vyhlásením trestného rozkazu nastávajú jeho doručením, čo bolo v súdnom konaní Okresného súdu Bratislava II pod sp. zn. 4T/117/2011 dané dňa 25.02.2013. Aby bolo možné vôbec hovoriť o súbehu, musia byť všetky čiastkové útoky v bodoch 1/ až 5/ tohto rozsudku, ako aj skutok v bode 1/ rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 09.09.2015 sp. zn. 4T/91/2014, spáchané ešte pred dňom 25.02.2013, aby bolo možné ukladať súhrnný trest, čo v tomto prípade naplnené bolo.

Čo sa týka výroku o vine ohľadom skutku v bode 1/ rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 09.09.2015 sp. zn. 4T/91/2014, ktorý sa stal právoplatným dňom 11.09.2015, tento ostal stále nedotknutý, keďže k jeho zrušeniu zo strany dovolacieho alebo odvolacieho súdu vôbec nedošlo. Podľa tohto výroku citovaného rozsudku, obžalovaná N. D. bola uznaná za vinnú pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že dňa 12.04.2008 v presne nezistenom čase od 18.25 hod. do 18.50 hod. v Bratislave v mestskej časti A. na R. ulici na parkovisku oproti L. v A. pri predajni potravín N. nastúpila do zaisteného osobného motorového vozidla zn. W. W., zelenej farby, EČV: R ktoré v kritickom čase na tomto mieste zabezpečoval príslušník PZ nstržm. D. F. z dôvodu podozrenia z odcudzenia vozidla a potreby vykonania vyšetrovacích úkonov, vozidlo naštartovala a opakovane nereagovala na výzvy a znamenia poškodeného nstržm. D. F., ktorý sa behom približoval k zadnej časti vozidla, na zastavenie, po cúvaní s vozidlom zaradila rýchlosť, pridala plyn a pohla sa s vozidlom dopredu, na čo poškodený nstržm. F. dobehol za zadnú časť vozidla a buchol rukou do skla zadných dverí vozidla, ale ani na to nereagovala a vyšla z parkoviska priamo na R. ulicu v smere na mestskú časť W., pričom na ulici pred zastávkou MHD už stál poškodený nstržm. F., ktorý sa medzičasom premiestnil do pravej polovice jazdného prúdu vozovky a dával jej rukou znamenie na zastavenie, na čo najprv znížila rýchlosť vozidla, ale tesne pred

stojacim poškodeným zrýchliła a namierila vozidlo na tohto príslušníka PZ, ktorý v dôsledku jej konania musel odskočiť z jazdnej dráhy vozidla na chodník, aby sa tak vyhol stretu s prednou časťou vozidla. Následne s vozidlom sa premiestnila po uliciach R. a D. I. j aleji na B. ulicu, kde osobné motorové vozidlo zn. Ford Fiesta, EČV: R pred domom č. XX odstavila a nastúpila do osobného motorového vozidla zn. Honda Civic, EČV: AO-V ktoré riadil jej známy G. H., v ktorom bola v priestoroch hraničného priechodu A. poškodeným nstržm. D. F. dostihnutá a následne obmedzená na osobnej slobode a predvedená na Obvodné oddelenie PZ Petržalka - juh.

S poukazom na tieto zistenia možno uzavrieť, že okresný súd mal pri správnom postupe obžalovanej ukladať spoločný a súhrnný trest vo vzťahu k trestnému rozkazu Okresného súdu Bratislava II zo 06.02.2012 sp. zn. 4T/117/2011, k trestnému rozkazu Okresného súdu Bratislava II z 11.09.2013 sp. zn. 5T/117/2013, k rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 05.02.2014 sp. zn. 1T/2/2014 a k rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 09.09.2015 sp. zn. 4T/91/2014.

Pri ukladaní spoločného a zároveň súhrnného trestu odvolací súd okrem vymedzených povinností uvedených v zákonných ustanoveniach § 41 ods. 2, ods. 3 a § 42 ods. 1 Tr. zák., vychádzal zo všetkých do úvahy prichádzajúcich zásad na ukládanie trestov, predovšetkým § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. s prihliadnutím na jednu poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že sa obžalovaná priznala k spáchaniu trestných činov a tieto oľutovala (§ 36 písm. l/ Tr. zák.) a na jednu priťažujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že už bola za trestný čin odsúdená (§ 37 písm. m/ Tr. zák.), hodnotiac tieto okolnosti podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. a navyše vychádzajúc z nevyhnutnosti aplikácie tzv. asperačnej (zostrujúcej) zásady, dospel k záveru, že na dosiahnutie účelu tohto trestu je nutné na obžalovanú pôsobiť iba represívnym trestom, nakoľko iný ako nepodmienečný trest odňatia slobody neprichádzal vôbec do úvahy (§ 41 ods. 3, § 42 ods. 2 Tr. zák.).

Čo sa týka konkrétnej výmery trestu odňatia slobody, východiskom pre uloženie spoločného a súhrnného trestu, predstavovala trestná sadzba pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 2 Tr. zák., pretože takýto trest sa vždy uloží podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin najprísnejšie trestný.

Nakoľko u obžalovanej bol pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností rovnaký, neprichádzala do úvahy úprava trestnej sadzby nielen v zmysle režimu podľa § 38 ods. 3 Tr. zák., ale ani v zmysle režimu § 38 ods. 4 Tr. zák., pričom spoločný a súhrnný trest sa ukladal v rámci režimu podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. t. j. základná trestná sadzba odňatia slobody (od 3 rokov do 8 rokov) sa musela upraviť tak, že sa zvýšila horná hranica o jednu tretinu (od 3 rokov do 10 rokov a 8 mesiacov). Uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 roky je síce trestom citelným, avšak zákonným. Navyše odvolací súd ukladal nielen súhrnný trest (ako postupoval okresný súd), ale zároveň ukladal aj spoločný trest za pokračovací trestný čin pozostávajúci z piatich čiastkových útokov. Takto uložená výmera trestu odňatia slobody dostatočne zahŕňa tak individuálnu, ako aj generálnu prevenciu a zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatelky spoločnosťou. Treba tiež zdôrazniť, že na dosiahnutie účelu trestu bolo potrebné na obžalovanú pôsobiť v zmysle zásady jednoty prevencie a represie. V osobe obžalovanej možno vzhliadnuť takú páchatelku, ktorá v minulosti bola opakovane súdne trestaná za rôznu trestnú činnosť a to nielen na území Slovenskej republiky, ale aj na území Rakúska a Nemecka. Nemožno opomenúť ani tú skutočnosť, že obžalovaná sa dopustila nielen úmyselného pokračovacieho prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia, ale aj zločinu útoku na verejného činiteľa, pričom takýto čin spáchala so zbraňou, teda išlo o kvalifikovanú skutkovú podstatu, čím závažnosť tohto činu bola značne vysoká.

V súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bola obžalovaná zaradená do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko obžalovaná v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súdnej trestnej činnosti nebola vo výkone trestu odňatia slobody.

Obžalovanej bolo potrebné uložiť aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu vo výmere 4 roky, nakoľko zločin útoku na verejného činiteľa, ako aj pokračovací prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia, spáchala v súvislosti s jazdou na motorovom vozidle.

V súvislosti s uložením ochranného opatrenia treba poukázať na závery znaleckého posudku z odvetvia psychiatrie, podľa ktorých bol u obžalovanej potvrdený syndróm závislosti od amfetamínov (pervitínu).

Znalkyne navrhli obžalovanej N. Plačkovej uložiť ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Rozhodnutie druhostupňového súdu o uložení ochranného protitoxikomanického liečenia ambulantnou bolo preto založené na návrhu znalkýň z odvetvia psychiatrie, odôvodnenom kritériami odbornej povahy, z ktorých vychádzali.

S poukazom na to, že odvolací súd obžalovanej ukladal spoločný a súhrnný trest, postupoval aj v súlade s ustanovením § 41 ods. 3 Tr. zák. a § 42 ods. 2 Tr. zák., keď zároveň zrušil výrok o vine a treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II zo 06.02.2012 sp. zn. 4T/117/2011, právoplatný 06.03.2013, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad, výrok o vine a treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II z 11.09.2013 sp. zn. 5T/117/2013, právoplatný 05.10.2013, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad, výrok o vine a treste rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 05.02.2014 sp. zn. 1T/2/2014, právoplatný 05.02.2014, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad a napokon výrok o vine ohľadom skutku v bode 2/ rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 09.09.2015 sp. zn. 4T/91/2014, právoplatný 11.09.2015, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, na základe doplneného dokazovania v rámci odvolacieho konania, ako aj s poukazom na vyjadrené právne úvahy rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, pričom v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. mal dostatok podkladov pre vlastné rozhodnutie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.